

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΕΝΟΣ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ ΤΟΥ ΜΑΡΟΚΟΥ ΜΕ ΜΙΑ ΓΑΛΛΙΔΑ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

Ένας σιμοχαρής τύραννος. Αυτοκράτωρ και δήμες. Αφάνταστες τερατώδεις. Τετρακέσιες σύζυγοι και δεκακέσια παιδιά... Η Μαρία Άννα ντε λά Βαλλιέρ, η περιζήτητος νύμφη. Ο έρωτας του Μουλαί Ισμαήλ. Ο εγγενής αιχμηλότητος. Ο Μουλαί Ινδελγίντο από Παρίσι. Έτσι ο έρωτας έπιχειρεί να γίνει λευκός.—Το ναυαγίο του φουνοκισίου. κτλ.

Ο αυτοκράτωρ του Μαρόκου Μουλαί Ισμαήλ ήταν ένας άδικος, φιλάργυρος, πικρός και σκληρόκαρδος άνθρωπος. Είχε γεννηθεί στα 1616 και την εποχή που άρχισε η διήγησή μας, ήταν πέντε έτών. Ήταν άδυνατος, μετριος άναστήματος, με κοντό γριζο γενιά και με μικρο μάτια που πετούσαν σπίνες. Φορούσε τακτικά μία άσπρη ρόμπα, ή ότσία άφινε να φαίνονται γυμνά τα πόδια του και τα χέρια του. Όταν έβγαίνε έξω συνήθιζε να σκεπάζει το πρόσωπό του, άπο τα μάτια και κάτω με ένα μαντήλι. Είπανε πώς φορούσε άσπρη ρόμπα. Άλλ' όταν οι έπαικοί του τον έβλεπαν στους δόμους με κίτρινη ένδυμασία, έτρεχαν να κρυφτούν τρομαγμένοι στα σπίτια τους, γιατί ή άλλαγή αυτή του χρώματος της, περ βίβλη: του Μουλαί ήταν προ άγγελος σφαγών ή άμοιότητων.

Και ή άλήθεια ήταν πως ό θηριώδης αυτός μονάρχης διακρίνεται για την έξαιρητική του προτίμηση στο έπάγγελμα του δημίου. Όταν άποφάσιζε να θανατώ ή κινένο, δεν άφινε σε τριό ο την τιμή να έπιτελλοη την άπόφαση Σκότως μόνος του τό θύμα του, βασιλεύοντας τό με άβυσση μαστριά. Μισή μέρα, έκρινε μόνος του όλόκληρο το χροί, ενός έπουρου του. Άλλη μία φορά πάλι διέταξε να άπολύσουν μέσα στην κεντρική συνουσία των Εύρωπαιών όλες τις τίγρεις και τή λιοντάρια που φύλαγε στα θηριοτροφεία του. Μία άλλη φορά άκούη παρουσίασθηκε σε ένα ένομο προς βιπέτη, που τον δολοφόνησε για πρώτη φορά στ' άνάκτορα. με τα χέρια κίτρινα άκομα άπ' τό αίμα των μαύρων δούλων του. τους όποιους πρό δάγνου είχε σφάζει ό ίδιος. Οι ιστορικοί του άπολογίζουν σε 20.000 τόν αριθμό των θυμάτων του, που κατέσφαξε κατά τή έκταση της βίβλης του.

Κανένα αίθρια αγάτης και φιλάνθρωπίας. Ήτε αυτό τό πατριό, που τώζον και τ' άγρια άκόμα τα θηρία, δεν υπόρθεσε να φιλιάρη στα στήθη του ένθρωποκόφου αυτού τέρατος. Είχε τετρακόσιες γυναίκες και 800 γιουούς (ή κόρες, του δεν λογαριάζονται). Ο Άφρικανός αυτός λοιπόν κυανοπύγος δεν τό είχε σε τίποτα να στρουγαλιώη μία γυναίκα του, άν έκανε την άπρονειησία να κόψη ένω κανένα πορτοκάλλι άπ' τους κήπους του. Την γού του, Μουλαί Ζιντάν, άπέταξε να τον βίλωνε να σκάσει άνάμεσα σε δύο πατλώματα, έπειδή τόληνος να έπανακατήση έναντίον του. Τό τρομαρό όπίόστο ού ό παράδειγμα, δεν έκανε τό Μαγαύε, άλλο γυιό του Μουλαί να σφαιροισήη Κ' έπανεστήθη και κείνος κατά του πατρος του. Μά ό αυτοκράτωρ δέ συγχωρούσε τέτοια άσέπεια. Και, άφου τόν συνελαβε, διέταξε ένα χαπάη να κόψη τό ένα χέρι και τό ένα πόδι του γυού του, μπροστά στα μάτια του. Ο χασάπη άρνθήθησε. Και τό άποτέλεσμα ήνε να κόψη πρώτα ό Μουλαί Ισμαήλ τό κεφαλι των άποφού, δημίους και ύστερα να εκτελέη με τό ίδια του τα χέρια την καταδικαστική άπόφαση του γυού του.

Άν όμως ή θηριωδία του ήταν μεγάλη, ή φιλεργία του ήταν άκόμα μεγαλύτερη. Δηγούνται πως ό αν μία μέρα ό πρωτόπυργός του έτόμησης να του ζητήση, έν όνόματι και των άλλων ύπουργων, άδησηση τό πενήχορτο μισθόν των, έλιβε άπ' το μονάρχη την έτης άπάντηση: «Είδετε ποτέ τις γκεμήλας, τα σκυλιά και τ' άλλα ζώα του βασιλείου μου να ζητήσουν να τους άδήςω την τροφή; Μισήθετε λοιπόν και οεις τα σφαρά απτά ζώα και έχετε έλπίδα στο Θεό, γιατί ό Θεός κανένα δεν άφίνει!»

Ύστερ άπ' τη σκιαγραφία του άγριανθρώπου αυτού που σας δώσαμε παραπάνω, άσφαλώς ό άνορήζετε και με το θείοσε τοδ Μουλαί Ισμαήλ όταν μάθετε πως; ό βαρβαρος αυτός σατράπης είχε την άναίδεια να ζητήση έ. ισήμως σε γάμο μία δεσποινίδα της αούης του Δουδούκου ΙΔ', την πριγκήπισσα

ντε Κοντί, την κόρη της θρυλικής κυρίας ντε λά Βαλλιέρ, την όπιαν έγγιωρίζαν τα άριστοκρατικά σαλόνια των Πορισίων με τ' όνομα ή Κοντί ή φράια ή όντι ή κόρη των Θεών.

Η Μαρία Άννα ντε λά Βαλλιέρ, τό ιστολίδη ούτο της εκλεκτικής αούής του Δουδούκου ΙΔ', για τή άπορφά της; όποιος έγραψε ό μεγάλος Δασκάλιος ένθουσιώδεις στίχους, είχε γεννηθεί στις 2 Οκτωβρίου 1668. Σε ήλικία 12 έτών, έγοήσευε τό περιβάλλον της με «χιλία νοστιμα λιονάρια που έβγαλαν άπ' το στοματάκι της, μίς πληροφύρει ή αγρία ντε Σιβινιέ. Όταν παντρεύτηκε σε ήλικία 14 έτων τον Δουδούκο Άρμανδο ντε Βαρβών-Κοντί, ό βιοτέλης της είχε δώσει προίκια ένα εκατομμύριο φραγκο, 40.000 οικόδα σε κοσμήματα, 100.000 με διάφορα άλλα σιολίδα και 50.000 να έξ δτ γάμου.

Ύσ' όσο, δ ν έζησαν πολύν καιρό μοζύ. Ο σύζυγος κληρονομήσε τή γυναίκα του πως άγαπούσε πολύ τα λούσα και κείνη πάλι του έκανε καθημερινώς σκηνές έπειδή άγαπούσε πολύ τα καλά κρασιά. Ύσπου χωρίσανε και ήσυχασανε.

Ύστερ άπό λίγα χρόνια, ό νεαρός έγγενής πέθανε από εύλογία και ή Μαρία Άννα έμεινε χήρα σε ήλικία είκοσι έτών. Άπό έκείνη την έποχή, πολλοί την έζη ήσαν σε γάμο, μεταξύ των όποιων και ό γυιος του βασιλέως της Πολωνίας, ό πριγκήψ διάδοχος της Δανίας και ό δόγης της Γενεύης, μά ή προγκήπισσα δεν έννο ύπ να παντρευή. Και κανεί, δε θα μπορούσε τότε να φροντισή πώ, ή άκόρατή της; αυτή να μην έναπαντρευθή θα έκάμπετο πού της; δελεαστικής προτασεως του Μουλαί Ισμαήλ.

Πώς τώρα του κατβήσε του Άφρικανού αυτού σατράπη να ζητήη σε γάμο μία γαλλίδα πριγκήπισσα, άπο την όποια τον έχωριζε και ή θηριωδία και ή σιθηδία; Άπλοστατα: ό άσπης ήγγενών όνειροπολούσε τότε να κατακτήση την Άφρική και, ή πρως τόν σκοπόν αυτόν, τή ήσαν άπαραίτητη ή συμμαχία και ή αμία του κραταίου τότε Δουδούκου ΙΔ'.

Η πρώτη πρόσις του περί συμμαχίας δεν έφανε κανένα άποτέλεσμα. Μα ό άροφ ήγγενών δεν άπέλιπισθη. και στο 1698 έινύσειτεις έταν άλλο προσβύτη του. Άλλα και αυτές έπέστρεψε άπρακτο, άποκοιμίζοντας άπο τή παρομνηση του στο Παρίσι άντι της ποθητής συνήθης συμμαχίας ένα σερό ένυπόσπισ άπ' την αούη και άπ' την έλπίση της ζήτησε μεγάλης πόλιως τ' ύ Ιλευνίου. Με τό ο οδ ζωηρα χρώματα περιέγραψε στον ήν μόνον του τις χερές και την άμορμυή της προγκήπισας Κοντί, που τή είχε γνωρίσει στ' άνάκτορα και της όποιας είχε και ένα πορτραίτο μαζί του, όποτε ό Μουλαί Ισμαήλ την έρωτεύθηκε άμέσως έξ άποστάσεως και την έζήτησε σε γάμο.

Την πρόταση του περί γάμου την ύπεδέχθησαν στη Γαλλία με γέλια και με ειρωνικά σόλια. Και την έρωτσαν άμέσως στον κάλθο των άχ ή των, χωρίς βία να φανταζονται πώ, ό φαιγερος έρωτας που είχε άν ψη ή προγκήπισσα ένοι στην καρδιά του γέρου τυράννου θε είχε και έπικόλουα.

Την έποχή εκείνη, ό άλγερινό πειραταί, που ένομαιο το πορλίνα τ' ύ Μαρόκου, συνέλαβαν άιχάλωτο κάποιον Νορμανδο εύγενή, Πιέβιλ ό όιατι, τόν όποιο και έστειλαν όμείω, ως όμοιο στον ήγε όνα τους. Έκεινη την ήμέρα ό Μουλαί Ισμαήλ ήτινυπαράσ' όζως!-στις καλές του. Ύποδεχθήσε τόν έπίσημο, να πούμε, αιχμάλωτό του με τιμές και, μιλάσει, τόν δέχθηκε σε ίδιαίτερη άρόση. Είχε βέρβια τό σκοπο του ό πνοιος Άραφ, για να φρονίται τόπο ή όρρον στον Πιεβίλ. Ηθέλε να λούη πληροφούρις για τή Ιουλιέ ή ούλη και για τό είδολο της καρδιάς του, την φράια Μαρία Άννα. Ο Πιεβίλ, χωρίς νύ έχη καταλάβη τους μυστικούς

Ο Μουλαί Ισμαήλ, ο αιμοχαρής Σουλτάνος του Μαρόκου.

Η φράια Γαλλίς πριγκήπισσα Μαρία Άννα ντε λά Βαλλιέρ, ντε Κοντί.

διαλογισμούς του ήγεμόνος, έπλεξε τὰ πιδ ένθουσιώδη έγκώμια γιά τήν ώμορφιά και τήν ευγένεια τής κομψής Παρισινής.

“Ότε κομμιά άπ' τες 400 γυναικες μου δέν μπορεί νά παραβληθῆ στην ώμορφιά με τή Γαλλία σας! άνεφώνησε κατάπληκτος ό Μουλαί 'Ισμαήλ.

— Δέν τις είδα τις 400 γυναίκες σου! τού άποκρίθηκε τότε, πονηρά, ό Πιερίβλ. Μου φαίνεται όμως πως είνε δύσκολο νά βρεθῆ στον κόσμο τό ταίρι της στην ώμορφιά!

— ‘Αφού είν' έτσι, άποκρίθηκε τότε έ'αλλος ό Μουλαί 'Ισμαήλ θά πάω στό Παρίσι νά τή δώ. Και θά τή φέρω έδω νά τήν κίνα βασίλισσα στό κράτος μου!...

Μά ήσανε πολύ δύσκολο πράγμα, ή μετάβασή του στη Γαλλία. ‘Όσοο, ό πολυμήχανος ό Πιερίβλ βρήκε ένα μέσο με τό όποιο ό σουλτάνος θά μπορούσε νά δη' όχι μόνο τήν πριγκήτισσα, αλλά και τήσ βασιλική αυλή τής Γαλλίας. ‘Ηξερος πως ό τσάρος τής Δοσκοβίας όπως λεγόταν τότε ή Ρωσία-θρόνους κάποτε νά έπισκεφθῆ τήν ‘Ολλανδία, τήν ‘Ηπειρο, τήν ‘Αγγλία και τήν 'Ιταλία, είχε στειλει σ' αυτές τις χώρες πολυμελή πρεσβεία, μεταξύ των μελών τής: όποιος αυτοί: βούλησε κι' ό ίδιος μεταμφιεσμένος σε άκόλουθο. Το στρατήγημα αυτό ήρθε πολύ τού σουλτάνου, και άπεφασισε νί τό θέσει και κείνος σ' έφαρμογή. Και έτσι ένα καλό πρωί, ό άνθρως ό μαθημένος στό βαρύ άσιατικό πλούτο των άνακτόρων του, βρέθηκε άγνωστο, άκόλουθος μεταξύ των πρεσβετών του-στό άριστοκρατικά σαλόνια τού βασιλικού άνακτόρου τής Γαλλίας. Και είδε, έπί τέλους, τή βασίλισσα των άνείρων και των λογιόμων του. Με τήν έπίσημη του αυτή ξυμεινε τόσ ένθουσιασμένος άστε γύρισε στον τόπο του με τήν άπόφαση νά έπαναλάβῆ τήν πρόταση του περί γάμου και νά κινή τά άδύνατα δυνατά γιά νά γίνῆ πιά δεκτή, αυτή τή φορτί. Φορτωος τον Πιερίβλ όδρα και άξιώματα για τις πολύτιμες έδουλεύσεις του και τόν έβραλε μάλιστα νά τρώῃ μαζί του στον ίδιο σούφά.

Όταν όμως έφτασε ή πτιγμή νά στείλῆ καινούρια πρεσβεία στό Λουδβίκο ΙΔ γιά νά ζητηῆ τή χείρα τής πριγκήτισσας Κοντί πέρας άπ' τό μυαλό του ή ύποψία πως ήσως τό μαυριδερό δερμα του νά μὴ ένθουσιάζει και τούσ πολύ τήν κρινενία Γαλλίδα. Κατέφυγε και πάλι στον άφοσιωμένο του συμβουλάτορα, τόν ευγενή νορμανδό, και τού ζήτησε τήν γνώμη του τι έπρεπε νά κινή γιά ν' άπρίσῃ, αφού τό μάτινα δέν τόν ώφελοούσαν σε τίποτα. ‘Ο Πιερίβλ τού άποκρίθηκε τότε πως οι κυρίες τής αυλής τού Λουδβίκου ΙΔ συνήθιζαν νά μεταχειρίζονται διάφορες κρεμες και πούδρες γιά νά σκελεζούν ή νά διορθώνουν τις άτέλειες τού προσώπου των. Τήν έλοχη έκείνη, φημιζέταν ή 'Ισπανία γιά τήν κατασκευή καλλυντικών. Και ό σουλτάνος έγραψε άμέσως στη βασίλισσα τής 'Ισπανίας νά τού στείλῆ τό καλύτερα καλλυντικό τής χώρας τής. ‘Η παρ'γγελία έφτασε ύστερ' από λίγο στό Μαρκόνο. Και οι ύπουργοι τού Μουλαί 'Ισμαήλ έβλεπαν με καταπληξῆ τόν αθένη τους νά κυκλοφορῆ σ' άνακτορα με προσωπο πασαλημένο με πούδρες και κρεμες!...

Όταν ό έρωτευμένος μονάρχης βρῆξε πως είχε άσπρίσει άρκετά, και πως είχε περιπολεσε ελλίδες ν' άρθεοι στην ευγενή Γαλλίδα, έστειλε στη Γαλλία και δεύτερη πρεσβεία, ζητώντας σέ γάμο τήν πριγκήτισσα Κοντί. Ένω όμως περιμενα νά λαβῆ σύνοιχη άπκνητηση, τον πληροφορησαν πως γιά νά γίνῆ ό γάμος αυτός, έπρεπε προηγουμένως ν' άλλαξῆ ύρσηκευμα, νά γίνῆ δηλαδή Χριστιανός.

‘Ο Μουλαί 'Ισμαήλ όμως, φανατικός μουσουλμάνος δέν είχε τό κοραγιο ν' άρνησῆ τήν πίστη τόν πατέρα του γιά τό κατήρ τής ώμορφης Γαλλίδας, γιαιτί ή διαρία Άννα ήσανε πρόθυμη νά τον πωρῆ άντρα, με τον όρο όμως πού άναφεραμε παραπάνω. Τήν άρνηση αυτή τής Γαλλίας τήν έπληρωσαν πολύ άκριβα οι όηνοί της του Σουλτάνου. Σ' αυτούς έπέλασε ό θυμός του για τήν άπυτοχία του. Το υλιμ έτρεξε και καλι ποιάμ στο Μαρκόνο.

‘Ο Μουλαί 'Ισμαήλ πέθανε στις 22 Μαρτίου 1727, σέ ηλικία 81 έτών, συνεχίζοντας τά κακουγγήματα του μεχρι τής τελευταίας του στιγμής. ‘Όσο για τήν πριγκήτισσα νιδ Κοντί, τήν παρ' όλίγω βασίλισσα τού Μυροκου, αφού εγοήτευσε τήν αυλή τής Γαλλίας με τή χαρῆ και τό πνεύμα της, πέθανε στις 3 Μαΐου 1739, σέ ηλικία 73 ετών, ώχαιά και δροσερή άκομη, όπως μάς πληροφοροφούν οι χρονογραφοι τής.

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΠΟΙΗΤΡΙΔΕΣ

Η ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΗ

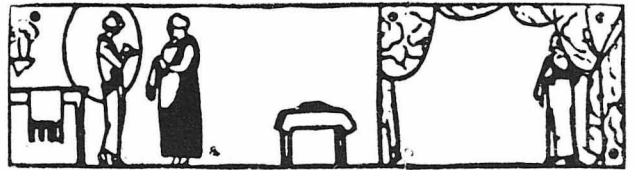
‘Υφαινε πάντα άκούραστη και μόνη
Και με φωνή θλιμμένη τραγουδούσε,
Συμπλέκοντας υφαιδι και σημάδι
Με τή σαΐτα, πού γουργυ πετούσε.

Στοιβαχτό σέ κασέλες, καμαρώνει
Το προικικό πού καιρούς τό λιχταρούσε,
Μά άταραχα κυλούν, διαβαίνουν χρονοί
Και νοιώθει, πως τού καιου καρτερούσε.

Τού γάμου τ' όνειρουφάνισο στεφάνι.
Τα μαλλιά της τά χιονία τά πυκνωσαν,
Ζαρωματιές τά μάγουλα ατλάωνουν,

Μά τή συνήθεια τής δουλειάς δέ χάνει:
Σά μηχανή μπροστά στον άργαλειό της,
‘Υφαινε τώρα κεία... τό σαβανο τής.

Είρήνη Δεντρινού

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ

Η ΑΠΛΟΤΗΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

‘Η άπλοτης τού Μ. Φρειδερίκου. ‘Ο ένας και μένος φρουρός του. Η έκπληξις τού κομητός Ντε Σουαζέλ. ‘Ο αυτοκράτωρ 'Ιωσήφ και έ γύφτος. ‘Επου έ αυτοκράτωρ δουλεύει στο γύφτικο φουσερό!... ‘Η πληρωμή. ‘Εξ δεκαρες για τή ρόδα και τά ρέστα για τό... φουσημα!... ‘Ο γυίος τού στραταρχου Ντε Λα Φερτέ. ‘Η έκστρατεία και ή καλοφαγία...

‘Ο Μέγας Φρειδερίκος τής Πρωσίας ήταν πολύ άπλος στους τρόπους. Στε Σαιν - Σουσι όπου συνήθως έμενε, δέν είχε τιμητική φρουρά παρα... ένα γρναδιέρο μονάχα! Κι' όμως κινόνταν με άπλοτη ήμερία, σαν να τον έφύλαγαν τούλάχιστον έκατό χιλιάδες σωματοφυλάκων! Και τόν μοναδικό του όμως φρουρό, ό όποιος τού έχηρτίμενε και ως ύπηρέτης, ό Φρειδερίκος τον έσταλνε όλη τήν ήμερα στο 'Ποτοδαι, κι' έτσι έμενε όλομόναχος στην έδοχική του έπαυλη.

Καποτε, ό Μ. Φρειδερίκος είχε όρισει άκρόαση σ' έναν γάλλον ύποπτηρό, τόν κομητα ντε Σουαζέλ. ‘Ο κομητ' έφτασε τήν ώρισηνη ώρα στην έπαυλη τού Σαιν - Σουσι και μὴ βλέποντας κανέναν φρουρό πρωςώπως ώ; τήν έξω πόρτα και ή χτυπησε. Σέ λίγο τού άνοιξε ένας άνθρωςάκος, ντυμένος φτωχικά.

— Καλε μου άνθρωςε, έρχομαι νά δώ τόν Βασιληά... τού βλέπν ό κομητ.

— Έγω είμαι ό βασιληά, αρχοντά μου! τού άπήνητησεν με άπλοτητα ό ταπεινός άνθρωςάκος; ό όποιος πραγματι δέν ήταν άλλος άπο τόν Μ. Φρειδερίκο!

Κατά τή διάρκειά ενός ταξιδιού τού αυτοκράτορος τής Αύστριας 'Ιωσήφ στην 'Ιταλία, μια από τις ρόδες τού αυτοκρατορικού άμαξιού έσπασε μες στη μέση τού δρομου. Κατόπιν αυτού, ό Αυτοκράτωρ, κατορθώσε νά φτασῆ με τό χαλασμένο άμαξι σ' ένα γκενιμο χωριο. Χωρίς νά χαση καιρό καταβήκα εκεί στην πόρτα ενός γυφτιου και τον παρεκάλεσε νά ειλιδιουρήσῆ τήν σπασμένη ρόδα για νά μπορέσῆ νά εξακολουθῆσῆ άμέσως τον δρόμο.

Θα τό εξαμνα εύχαριστός, άπήνητησεν ό γύφτος ειν δέν τυχαίνε σημερα νά είνε γυφτιή... ‘Όλος ό κοσμος βλέπειs έχει πάει στην έκκληση και δέν έχω κανένα νά με βοηθῆσῆ «φωσώντας τή φωτία».

— Αυτό είνε μόνο! είλεπν ό Αυτοκράτωρ, φουσα έγω... Αυτό θά με ξεστάνῆ άλλως τε. και άμ' έπος άμ' έργον.

‘Ο μονάρχης άρταζει τό σχοινη τού γυφτιου φουσερού κι' άρχίζει νά τό τρωβῆ πανω - κατω. ‘Ετσι σέ λιγη ώρα ό γύφτος κατορθώσε νά ειλιδιουρήσῆ τό άμαξι.

— Ποσο κάνει ή εργασία σου!
— ‘Εξῆ δεκαρες! απαντησε ό γύφτος.

‘Ο 'Ιωσήφ βρταει άμέσως άπο τήν τσπη τού έξῆ δουκάτα, τό δίνει στο γυφτιο και φευγει.

‘Ο έντιμος όμως γυφτος μόλις είδε τά χρυσά νομίσματα έτρεξε πίσω άπο τον πεατη τού φωναζοντας:
— Κάνετε λάθος, κυρίες!... Μου δώσατε δέκα δουκάτα! ‘Όλο τό χωριο δέν θ'άχῆ νά μου τά χαλλοση. ‘Η ηπιδιόδοισι μία; ρόδα; στο κατω-κατω, σεν στοιχίζει τόσο...

— Χαλλοσε τα όπου θέλεις, άπάντησεν ό Αυτοκράτωρ. Τις έξῆ δεκάρες κράτησε ιες για τον κόπο σου, τό ύπολοιπον ποσόν, στο δινω για τήν εύχαριστήση πού έννοιωσα... φουσώντας τή φωτιά!...

‘Ο στραταρχης Ντε Λα Φερτέ, ό όποιος άπεστρατεύθῆ γέρον πλέον γεμάτος τραυματά και μεταλλια ανδρείας είχε έναν γυιο τον όποιον προκομιζε φουσώντας για τό στρατιωτικό σιαδιο.

Όταν ήμθε ή μερα κατα τήν όποιαν ό γυιος του αύτος θα έφνε για τήν πρώτη του έκστρατεία, παρουσιασθηκε στον στραταρχῆ ό μαγαίρος; τού ζητώντας νά πληρωσῆ για διάφορες λιχουδιες — τρούφρες, μανιταρια κτλ. — τις όποιες είχε έτοιμασει κατα διαταγή τού νεαρου Ντε Λα Φερτέ.

— Τι θα τά καιν όλα αυτά έρωτησε με έκπληξῆ ό στραταρχης.
— Μά... είνε τροφίμα πού θα παρῆ μαζί του στον πολέμο... άπάντησε ό μαγαίρος.

‘Ο στραταρχης όταν άκουσε τήν άπάντηση αυτή έγινε έξω φρενών. Ξεσχισε τον λογαριασμό σέ χιλια κομματια και γυρίζοντας προς τον μαγαίρο του είλε:

— Να πäs νά πῆς στον γυιο μου ότι στον καιρο μου δέν... άρματωνόμασε έτσι για τον πόλεμο! Το «μενού» μας δέν άποελλί-τό παρῆ από σκληρό και τραχυ κρεας— όταν το είχαμε και α.ό.— Κατα συνέσειαν, πες του, δέν έννοω με κανένα τρόπο νά βοηθῆσῆ μια σταταλη τόσο παραλόγη και τούσ τόσο άνάξια για έναν πολεμιστή!...